

ÂSİYE OLMAK

3

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Âsiye kadın konuşuyoruz. İnsanlık kadar büyük yüreği olan kadını konuşuyoruz. Derdi Allah olan ve bu derdini ispat eden kadını konuşuyoruz. Kandil akşamlarında dindarlığını hatırlayıp, cenazelerde ağlayıp, camilere girdiğinde başörtüsünü örtmekle dindar olduğunu zannedenlerin seviyesinden yükselip kendisi öldükten iki yüz-üç yüz sene sonraki insanların bile dinini, cennetini, cehennemini dert eden kadın konuşuyoruz.

Âsiye kadın dedik. Çünkü Âsiye rahmetullahi aleyha bunu ispat etmiş bir kadındır. Âsiye, Allah'ın en büyük düşmanı olan, belki birinci değil ise ikinci büyük düşmanı olan şeytanlaşmış insan Firavun'un karısıdır. Âsiye, Firavun gibi bir insanın karısı iken, Allah'ın mü'minlere kıyamete kadar örnek gösterdiği en büyük iki kadından birisi olmuştur.

Kur'an'ı kadınlar da okuyor, erkekler de okuyor. Erkekler de kadınlara da Allah, Âsiye'yi örnek olarak gösteriyor. Bir de örnek olarak İbrahim aleyhisselami ve Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi gösteriyor. Allah, insan ismi vererek dört kişiyi anlatıyor. "Bak böyle olur."

“لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ”

buyuruyor. "Sizde iyi örnek vardır." diyor, Peygamber Efendimiz'i gösteriyor. Başka bir surede de İbrahim aleyhisselami gösteriyor. Tahrir Suresi'nde de Âsiye'yi ve Meryem'i gösteriyor.

On binlerce peygamberin bulunduğu bir dünyada, sadece iki peygamber ve iki kadın -peygamber olmadıkları hâlde- iki kadın örnek gösteriliyor ise, biz o zaman sesimizin çıktığı kadar, göklerde duyulacak kadar, Arş'ı inletecek kadar yüksek sesle, "işte kadının peygamber olmasa bile geleceği nokta budur; Âsiye olmak" diye haykırırız. Değil onu medreseye göndermeyen bir babanın kızı olarak veya onun kıymetini bilmeyen teyzesinin yanında yetiştiği için mazeretler beyan etmek Firavunlaşmış bir sarayda bile olsa Allah'ın en çok sevdiği "böyle mü'min olun işte" dediği birisi olabilir kadın. Âsiye olur, Meryem olur.

Meryem de nihayetinde Medine'de Mus'ab bin Umeyr'in kurduğu şehirde doğup büyümüş bir kadın değil. Meryem, lanetli millet, İsrailoğulları'nın içinde büyümüş bir kızdır. Evet, Zekeriya aleyhisselamin himayesinde büyüdü ama Meryem'in annesi ve babası Zekeriya aleyhisselam değildi. İsrailoğulları'nın çirkef idrakleri arasında Meryem'i Meryem yapan annesidir. O da peygamber değildir. Peygamber baldızı ama peygamber değil. Bu örnekler gösteriyor ki Ümmeti Muhammed'in içinde bir kadın, genç bir kız, üç yüz altmış beş günün herhangi birinde Âsiye olmaya muktedirdir. Firavun'un sarayından Âsiye çıkar ise, İsrailoğulları'nın yaşadığı bir şehirden Meryem çıkar ise Kur'an okunan bir evden kırk tane Âsiye çıkar Allah'ın izni ile.

Bu Ümmet'in bereketli toprakları Meryemlerle doludur. Cahillikler, kıymet bilmezlikler, küçük gayeli kafalar ve ileriye göremeyenler yüzünden zavallı kızlar "Meryem" diye gökleri inletecekleri hâlde evlerinde sürünüp dururlar. Yüreklere nakış nakış oyacak kudret ile yaratıldıkları hâlde, çeyiz biriktirirler. Annelerinin "Kızım iyi giyin, teyzenlerin gözü açıktır. Yani zengin bir aday bulup gelirler." sözlerindeki gibi basit, ucuz, üç günlük değerler uğruna feda edilir kızlar. Hâlbuki "Kur'an seni beğensin." densesydi belki bu topraklarda her gün bir Meryem sevinci ile biz "sabah geldi, fecir doğdu"

diye mutlu olacaktık. Onun için Âsiye kadın diye haykırıyoruz, ümitvarız. Tesettürü olmayan ama yüreği Allah'a teslim olmaya hazır olan genç kızlarımız bile Âsiye olarak meydanlara çıkabilirler. Her şey "rahmimdekini bile sana adadım Allah'ım" diyen anne adaylarından çıkıyor. "Çantamdaki bileziği, dolabımdaki kolyemi senin için infak ettim Allah'ım" demek çok kolay. "Rahmimdeki doğması muhtemel çocuğu bile sana adadım Allah'ım" diyen annenin çocuğu, Allah'ın izni ile Meryem olur, Âsiye olur. İsrailoğulları'nda oldu. Bu Ümmet'te haydi haydi olur. İşte davetçi kadın, bu anneleri yetiştirecek kadındır.

Belki ben, Allah'a çağırın insan olarak Meryemler yetiştiğini göremeyebilirim. Ama kıyamet gününde Meryem doğurmuş kadını sözlerimle, yazılarımla, tavırlarımla, heybetim ve sadakatim ile etkilemiş bir davetçi olarak Allah'a çıkmak isterim. Ben Rabb'im huzuruna çıktığımda, yapabildiğim işler sayıldığında hiç denecek kadar basit işler yapmış olabilirim ama eğer bir kadının çocuğunu Allah'a adaması ve bu Ümmet'in içinden de bir gün bir Meryem çıkması benim verdiğim bir konferanstaki titreşimden kaynaklandı ise, bir ziyaretteki sözlerim ve tavırlarımdan etkilenip de bir anne "ben de çocuğumu Allah'a adadım" diye karar verdiyse ve bu adak gerçekleşip de bir gün bu Ümmet bir Meryem'e, bir Âsiye'ye kavuştuysa ve o Âsiye, o Meryem büyüyüp gelişip bin milyon olduysa Allah'ın benim hasenatımı sayarken -doğum yapmadığım hâlde - bir yerlerde oturup çocuk büyütmediğim hâlde Meryem anası, Âsiye anası diye, onun müsebbibi diye diriltip Rabb'im huzuruna çıktığımda hayatın ne kadar değerli olduğunu, iki kelimenin, iki tatlı sözün yüreklerde ne kadar etki ettiğini anlamış olacağım.

Hiçbir mü'min âlim olmak zorunda değildir bunun için, hafız olmak zorunda değildir. Binlerce hadis bilmek gerekmez. Önceki derslerde ne görmüştük: "benden bir ayet bile olsa anlatın" demişti. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir şey bildi. Mü'minlerin bir ayetle bile, bir kıvılcımla bile yüreklerin tutuşup kaynayıp kanatlanabileceklerini bildi ve bunun için: "bir ayetle bile olsa destek olun bana" dedi. Herkesin çeyiz topladığı, herkesin arkadaşına uçuk uçuk selamlar, muhabbetler gönderdiği bir zamanda bir hadis, bir ayet yayan Allah'a adanmış genç kızlar yarın bu Ümmet'in umududurlar. Onun için "davetçinin âlim olması, diploma sahibi olması, hoca olması gerekmiyor" diyoruz. Heyecanlı olması gerekiyor, konumunu bilmesi, "ben varım kimsenin olmadığı bu dünyada" demesi gerekiyor.

Âsiye, bir cemaatin mensubu değildi. Yanında beş sekreteri yoktu. Ormanın içinde tek başına bir serçe kadar bile değildi. Zalim, despot, hain, insanlığın uru Firavun'un karısıydı. Kocasını bütün insanlığı ana rahminde iken bile öldürmeye aday bir zalimdi. Bu ise o zalimin gölgesi altında Allah'ın cennetlerinde köşkler hazırlıyordu kendisine. İnsanlık bir gün zulümde hainlikte ulaşırsa ulaşırsa Firavunluk seviyesine ulaşabilir. Daha ötesi yok bu zulmün. Herhangi bir Müslüman Firavun'un zulmünden, Allah'ın en çok sevdiği Âsiye kadınlık seviyesine yükselebilir mi? Yükselebilir. Bu ayetleri daha sonra okuyacağız ama eğer Âsiyelik başka kimsenin ulaşamayacağı bir seviye olsaydı, "bir kerede Âsiye oldu bu insanlıkta. Bir daha olmaz bu." diyebilecek olsaydık Allah kitabında "وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأةَ فِرْعَوْنَ"

demezdi. Çok açık bir şekilde Allah, "erkek ve kadın bütün mü'minlere örnek olarak Firavun'un karısını gösteriyoruz" diyor. Üstelik de adını da vermiyor Allah. "Âsiye'yi size örnek gösterdim." demiyor.

Bir sonraki ayette İmran'ın kızı Meryem'i örnek gösteriyor, ismini veriyor. Ama Âsiye'de "size Âsiye'yi örnek gösterdim" demiyor." Ne diyor? "Size Firavun'un karısını örnek gösteriyorum." diyor. Çünkü Firavun'un sarayından, Firavun'un yatak odasından çıkıp da peygamberler gibi örnek gösterilecek bir kadın olmanın ölçüsü yok bu dünyada. Âsiye'yi Âsiye yapan, babasının kızı olması değil, babasının kızı olmaktan önce Firavun'un karısı olduğu hâlde bu kadar büyük kadın olmasıdır. Onun için şartlarımız ne kadar kötü, ne kadar zor olursa olsun, internet bizi ne kadar kuşatırsa kuşatsın, akrabalar, örtülü kadınlar bile bizi ne kadar abluka altına alırsa alsın bizim için Âsiyelik yolu Allah'ın izni ile kıyamete kadar açıktır. Allah'a davet eden, çağırın, heybeti ve azametli düşüncesi ile Âsiye olan kadınların, genç kızların yolu Allah'ın izni ile açıktır.

Bu hakikatlerden sonra, bu teslimiyetimizden sonra Allah'a davet eden, Âsiye kadın düzeyinde şuurlu davetçiler olma yolunda erkek kadın ayrımına gerek yoktur. Kim mü'min ise Allah'a çağırarak. Kim bir insan daha cehennemden kurtulsun, cennete girsin, "benim Peygamber'im Ümmet'i daha kalabalık" olsun diye dert ediniyorsa, "benim Peygamber'im peygamberler arasında yirmi üç yıl peygamberlik yaptığı hâlde Ümmet'i daha kalabalık çıksın" diye bundan mutluluk duyacak ise, herkes davetçidir. Bu din, hocaların dini değil, Muhammed aleyhisselamı peygamber görenlerin dinidir. Bu din sadece müftülüklerde memurluk dosyası olanların dini değildir. İlahiyat okumuşların dini değildir. Ezherlilerin, Suudi Arabistanlıların dini değildir. Bu din, "Ben Allah'ın kuluyum ve Allah'a kulluğu cihat niyeti ile yapıyorum. Dinimi başımdan savmak için değil, dinime baş vermek için yaşıyorum. Dindarlığımın yolu yordamı budur." diyorsa, o davetçidir. Âsiye kadındır.

Burada bir ayrıntıya girmek istiyoruz. Ben, bir kadın, genç bir kız olarak bu fesat zamanında ne edebilirim ki? Kim beni dinler, kim bana kulak asar ki? Medyam yok, şöhretim yok. Dün bir, bugün iki. Üstelik de dünkü hâlimi herkes biliyor. İlk diyecekleri söz, ilk refleksleri belli. "Sen dün neydin, bugün hoca olmuş bize nasihat ediyorsun." diyecekler. Buna itiraz yok. Bir şeyi unutamayız. Bu dil benim, o kulak onun. Ama kalpler Allah'ın elinde. Tesirlenecek olan da kalplerdir. Kalpleri Allah açtı "dinle, etkilen" dedikten sonra kurşun dökülmüş bir kulak bile etkilenmeye mecburdur.

Bizim Allah'a daveti görevimiz görerek yola çıkıp çıkmadığımız önemli. "Allah'ın emri bana bu. Bu yola Allah için girdim." dedikten sonra bütün kalpler sahibinin kölesi zaten. Allah diledikten sonra "ey kayalar taşlar, eriyin su olun" dese, bir dağ bir kaya itiraz edebilir mi ki bir insan kalbi nasıl dayanacak? Hiçbir davetçi unutmamalıdır. Peygamber öldürmeye giden Ömer, bir tek ayet dinleyip pes etti, Ömer oldu.

"طه مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَىٰ إِلَّا تَذَكُّرٌ لِّمَن يَخْشَىٰ"

Bu kadar. Ya Rabb. Eline kılıcını alıp öldürmek için yola çıkan Ömer, ömrünün sonuna kadar, öldürmek istediği peygamberin hizmetinde bir hayat geçirdi. Öldürmek istediği peygamberin dininin en büyük koruyucusu oldu. Yirmi seminer dinledikten sonra, ablası Fatıma ona bir ay ders verdikten sonra, kırk gün kampa çekildikten sonra değil; okunması kırk saniye bile sürmeyecek bir ayeti dinledikten sonra o hâle geldi. Bu gösteriyor ki, Ömer'in kalbi ve bütün insanların kalbi Allah'ın elindedir. "Dinle bu sözü" deyince dinleyecek. Kalbin çaresi yok.

Ömer'in ablası Fatıma, hiçbir şekilde âlim değildi. Zavallı kadın yüz ayet bile bilmiyordu. Ömer'i pes ettirip "Git Resûlullah'ın hizmetine, sarıl kapan ayaklarına." dediği zaman zaten yüz ayet inmemiştii ki. Fatıma nesini bilecekti bu ayetlerin. Açıkça bir ezan bile okunmuyordu Mekke'de. Gizli gizli

“طه مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَى”

diyorlardı. Bir dedikodu üzerine Ömer ablasını hizaya getirmeye gitmişti. Ama

“مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْفَى” Ömer’in kalbine girdi ve Ömer bir saat içinde bitti. Gitti canavar Ömer, geldi rahmet dolu Ömer. Fatıma, kendisi bile bunu beklemiyordu. Ama Allah diledi.

Bugün insanlığın adalet, ciddiyet, Peygambere teslimiyet Kur’an’a hizmet, Allah’a adanmış Ömer olarak tanıdığı Ömer’i, Fatıma isimli bir kadın hizaya getirdi. Tokat attı, ağzını kanattı ablasının. Meğer kan değil Ömer’in kirleri akmış gitmiş. Davetçi kadınlar, “benim ilmim, diplomam, Kur’an ezberim yok.” derlerse, Ömer’in ablası Fatıma’yı kıyamet günü koyacak yer bulamazlar. Ömer’in ablasını nereye koyacaksınız? Fatıma’yı nereye koyacaksınız? Âlim miydi? Şiir mi yazıyordu? “Ne yapıyorsun Ömer, niye vurdun bana?” dedi. “Bir okuyayım sende dinle Ömer, belki hoşlanırsın.” dedi. Belki de Fatıma bile “Ömer’i hizaya getiririm.” diye hayal etmiyordu. Ama yüreğinin derinliklerinden okuduğu bir satır Kur’an, dağı eritti mücevher gibi önüne koydu. “Ömer geliyor Darü’l Erkam’a” diye ashap tereddüt edince, “Ya Resûlullah Ömer geliyor ne yapacağız?” dedi. Meğer Ömer, ablasından aşığı almış iman etmeye geliyor haberleri yok. “Açın kapıyı, geleceği varsa göreceği de var.” dedi, Ömer içeri girdi. “Kaç kişisiniz, niye böyle gizleniyorsunuz?” dedi. İbni Asakir isimli kişi meşhur tarihçimiz, hadisçimizin rivayet ettiği bir rivayette “İman ettim ya Resûlullah.” dedi.” Gizlenmeyelim, hadi Kâbe’ye gidelim, Allahu Ekber diyelim.” dedi. “Ömer etme! Biz gizleniyoruz burada.” dediler “Ne gizlenmesi!” diyerek topladı kaç kişi iseler, tekbir getire getire Kâbe’ye girdiler.

Bir saat önce Fatıma’yı “Niye bu Muhammed’e inen kitabı okuyorsunuz “ diye tartaklayan Ömer, sadece bir saat sonra Kâbe’de ilk defa sesli bir şekilde “Allahu Ekber” diyen adam oldu. Ve bunu yapan da o günün Âsiye’si Fatıma’dır. Ömer’in ablası veya kız kardeşi. Herkes “Ömer, Ömer, Ömer Bin Hattab, kahraman” diyor da o gün onu doğuran Fatıma’yı kimse hatırlamıyor. Ama Allah biliyor. Allah, Fatıma’yı gördü. Herkes onu unuttur, meşhur olan Ömer zaten. Şöhret sahibi Ömer ama o şöhreti hayata getiren asıl kahraman Fatıma. Ömer’in topladığı, kıyamete kadar da toplayacağı Allah’tan başkasının hesabını bilmediği o büyük sevaplar mahşer yerinde tartıya girdiğinde elbette Ömer onları hanesinde toplayıp Rabb’inin ödülünü alıp cennete girecek ama Ömer’i bu ümmete kazandıran kadın, davetçi kadın, onu Allah unuttur mu hiç? Herkes unuttur ama Allah unuttur mu?

O gün Fatıma “Abi, ne olursun abi zaten bir daha yapmayacağız zaten yanlışlıkla okuyorduk bunu.” deseydi, Ömer belki peygamber öldürmeye gidecekti. Dik durdu. “Bak beni etkileyen Kur’an’ı sen de dinle.” dedi ve Ömer’in işini bitirdi. Ömer’in ablası Fatıma gibi evinde abisi, kardeşi, kayınpederi, kaynanası, babası herhangi bir insan ile diyalog kurup onu Allah’a kazandıran kadın bir Ömer yetiştirdiğini fark edemeden bu dünyadan çekip gitse bile Allah onu unutmayacak. Onu tarih yazmayacak belki, meçhul bir kahraman olacak ama Allah yazacak, melekler yazacak.

Ve “Bu adam uçuruma doğru çekip gidiyordu da bacısının küçük bir nasihati onun kalbini yumuşattı. Karısının tatlı bir sözünü, ricasını kıramadı da teheccüde kalkıp, tövbe edip sonra meşhur Allah dostu oldu bu adam” diye melekler bunu yazacaklar. Ne kaçıyor meleklerin gözünden ve kaleminden ki bu davetçi Âsiye’nin tavrı kaçsın. Çok şey unutuldu zannettik biz; ama Ömer’i doğuran o kadını kimse unutmadı. Sadece “bırak beni bu kâfiri öldüreyim Ya Resûlullah” diyen Ömer’i hep hatırlıyoruz. “O kâfir öldüreyim” diyen Ömer, ablasını da eniştesini de öldürmeye gitmişti. O Fatıma’nın tavrı, Ömer’e hayat verdi.

Evet, bu örnekten yola çıkarak diyoruz ki: “Bu ümmet gizlendiği evinde bile Âsiyelik ruhu taşıyan Fatıma’nın ümmetidir.” En umutsuz vaka bile bu Ümmet’in ikinci büyük adamını yetiştiren bir vaka olmuştur. Çünkü bu ümmetteki bereket, heyecan, aşk, İsrailoğulları’nın ölçülemeyecek kadar üstündedir. İsrailoğulları’ndan Meryem çıktı ise bu ümmetin kızları olduğu gibi Meryem’dir; olurlar. Yeter ki, Allah’tan değerli, diploma peşinde olmasınlar. Yeter ki, “Rabb’im, ben cennetini isterim. Benim düğünüm senin cennetinde olsun.” diyecek fedakârlığa sahip olsunlar. Yeter ki Allah’ın işi olmayanları da işi olanları da aç bırakmayacağına iman etsinler. “Allah’a davet eden eşim, kırk yıl evime uğramasa da dağlarda, ovalarda, salonlarda ‘Allah deyin ey insanlar!’ dediği sürece ben eşimin hasretini bile dile getirmem.” diyecek fedakârlığı gösterecek yeter ki kadınlar. “Ben yapamıyorum ama bunu yapan eşimin hanımı olarak, bu hizmeti yapan abimin kardeşi olarak, bu hizmeti yapan babamın kızı olarak mutluyum Rabb’im. İlave istemem buna.” desin bütün sevaplara ortak olsun. Doğmadan, doğurmadan anneanne olmuş evlenmeden eş olmuş mübarek bir kadın olur o zaman.

Bu Ümmet, olduğu gibi Meryem Ümmeti’dir. Bu Ümmet, olduğu gibi Âsiye Ümmeti’dir. Neden, nasıl biliyorum? Eğer böyle olmasaydı Rabb’im kitabında bana “Sizin örneğiniz Âsiye’dir.” demezdi. Niye Allah bana “Cebrail örneğinizdir, Cebrail gibi olun.” demiyor? Niye “İsrafil gibi olacaksınız, İsrafil’e bakın.” demiyor? “İman et meleklerle, karışma daha.” diyor. Olabilecek şeyi Rabb’im bana gösteriyor. Meryem olunur, Mus’ab olunur. Mus’ab, Meryem idi. Mus’ab, Âsiye idi. Firavun gibi bir ananın çocuğu olarak Yesrib’e gitti o. Muaz ibni Cebel olunur. Hiçbir engel yok. Bu ümmet, olduğu gibi Meryem’dir. Olduğu gibi Âsiyedir.

Şeytanın dümen suyunda gitmekte sakınca görmeyenler “O başka, bu başka” diyebilirler. “Burası Medine değil.” diyebilirler. “Çok zor.” diyebilirler. “İnsanlar dinlemez ki.” diyebilirler. “Senin işin mi bu, bırak hocalar yapsın.” diyebilirler. Cennete girerken “Hocalar girsin biz dışarıda bekleriz.” diyecek mi kimse? Bu Ümmet her “La ilahe illallah Muhammed Resûlullah” diyenin Meryem olma, Âsiye olma sertifikası alması mümkün olan bir Ümmettir. Çünkü Kur’an, eskilerin hikâyelerini anlatan kitap değil.

“وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا”

“Size Allah’ın verdiği bir örnektir Âsiye.” diyen bir Kur’an’dır.

“وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا”

“Meryem’i size örnek veriyorum.” diyor Allah. Örnek ne demek? Bir örnek, şablon. “Bunun gibi ol, böyle ol!” demek için Allah Meryem’i gösteriyor.

Elbette şeytanın “Madem sen örnek olarak Meryem’i gördün, ben seninle artık ilgilenmeyeyim.” diyecek hâli yok. Elbette şeytan “olmaz, boşuna uğraşma” diyecek. Ama Allah, “olur” dediyse, Allah’ın dediği olur. Elbette Meryem olup, meleklerden garanti belgesi alamayabilirim. Bu garanti olmayabilir. Ama ben, Meryem olma heyecanı ile bir ömür tüketirsem Meryem olmasam da, Âsiye olmasam da, Mus’ab olmasam da, Zeyd bin Sabit olmasam da, Nesibe olmasam da, Enes ibni Malik olmasam da onların hasretiyle yanıp bir ölüp tutuşmuş birisi olamam mı?

Kıyamet gününde Allah, Meryem ve Âsiye olanlar ve onların yolundan gidenler diye ayırmayacak mı? Hiç dert değil. Âsiyelik seviyemi ispat etmek zorunda değilim. Allah beni o yolda görür, ciddiyetimi melekler kaydederler, gerisi hiç önemli değil. Âsiye değil Leyla olarak ölsem bile

üzülmem o zaman. Sadece Medine’de Cennetü’l Bakî’ye gömülenler mi cennete girecekler? Mekke’de Mualla Mezarlığı’nda Hatice validemizin yanına gömülenler mi sadece cennete girecekler? Kafkasya’da, Güney Afrika’da kelime-i tevhid söyleyerek Rabb’ine kavuşanlar Hatice ile ashap ile beraber mü’minler grubu içerisinde cennete girmeyecekler mi? Biz umutvarız. Allah’ın açtığı bu kapıyı biz de doldururuz diye düşünüyoruz.

Şeytan ve şeytanın sakızını çiğneyenler “olmaz” diyebilirler. Allah “olur” dedi. Allah’ın olur dediğinin belgesi de Kur’an’ıdır, Tahrim Suresi’dir. İnşallah bu umut ve bu heyecan ile Bu Ümmet’e hizmet edeceğiz. Elimizden milyonlarca insan şifa suyunu içecek, hayat iksiri içecek diye umut ve heyecan ile bekleyeceğiz. Eğer, bir kişi bile nasip olmaz ise bana, bir kişisi bile olmadan Rabb’ine giden peygamberler gibi olurum ama buna rağmen Bu Ümmet asla bereketsiz bir ümmet değildir. Üç kere üst üste “namaz kıl” desen en namazdan uzak olanı bile namaza ve kibleye yönelebilecek kadar kalbi Allah’a açık bir Ümmet’iz biz. Bize “olmaz” sözü kaç kere söylenirse söylensin “olur” diye bir kere söz veren Allah’a güveniriz biz. “Olur, benden bile olur ve Allah’ın izni ile en iyisi de olur!” Böyle iman ederim, bu imanım ile uyur, bu imanım ile uyanırım.

Şimdi, üç Kur’an ayeti grubunu ele alacağız. Üç farklı ayet grubunu alacağız. “Olur” sözünü ispat etmek için. Ben Mus’ab bin Umeyr olarak Rabb’ime kavuşabilir miyim, sen Âsiye olarak iki binli yılların Âsiye’si olarak, Rabb’ine kavuşabilir misin? Bütün cahilliğime, günahlarıma, basitliğime, hatalarıma rağmen, taktik yanlışlarıma rağmen, sen hiçbir şey bilmemene rağmen sadece heyecanın ve pırpır titreyen kalbin, bir türlü hasretten kurumayan gözyaşlarına rağmen bu makama ulaşabilir misin? Bunu Kur’an’dan öğrenelim. Kur’an bize cevap versin. Niye biz kendi kendimize sağa sola kaydıralım ki.

Eğer sen, “Rabb’im, kabul et beni. Geldim Âsiye olarak” dediysen; “Ben de Meryem’im” dediysen “ne olur” sorusuna Kur’an’dan cevap bulalım. Kur’an kime indi? Abdullah’ın oğlu Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme. Muhammed aleyhissalatu vesselam, Allah’a davet edenlerin ilki, en büyüğü, sultanı, peygamberlerin sonuncusu. Allah’a davet edenler hep onun ışığı ile yola çıktılar. O’na bile Allah ne diyor bu ayetlerde görelim. Dolayısı ile bu ayetlerden kendimize bir çalışma azmi heyecanı, ne kadar, ne zamana kadar bunu nasıl yapacağımızı ve sonunda ne olacağını görelim.

Birinci ayet grubu: Zâriyât Suresi’nin 55. ayeti. Temel prensiplerimizi çiziyoruz. Âsiyelik yoluna girdik. Medyen’li iki kız düzeyinde Âsiye kadın olacağız inşallah. İki asır, üç asır sonra insanlık unutmuş olsa bile melekler insanlığın Ümmeti Muhammed’in tarihini okurlarken, göklerde adımız okunacak diye çıktığımız bu yolda, peygamberinin üzerinden Allah bize ashabi kiramin üzerinden yol çizgileri çiziyor. Biz de onların inşallah izini sürmeye çalışıyoruz. Biz de Mus’ab olmak istiyoruz biz de Ömerleşmek istiyoruz. Ömerler dize getirmiş Fatıma olmak istiyoruz. O zaman Rabb’imizin ne dediğine bakacağız.

Birinci ayetimiz, Zâriyat Suresi’nin 55’nci ayeti:

“وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

“ذَكِّرْ” “hatırlat” “فَإِنَّ الذِّكْرَى” “çünkü hatırlatmak” “تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ” “mü’minlere fayda verir.”

Rabb’imin emri çok açık. “Sen hatırlat, mü’minlerin kalbi bunu alır merak etme.” Ömer mü’min değildi buna rağmen kalbi duydu bunu. Bunun on binlerce, yüz binlerce belki milyonlarca örneği

vardır. Ölü denen nice kalpler, bir ayet ile ayağa kalktı. Bir hadis, bir vadiyi yeşertti. Bir sülale, bir köy, bir diyar Allah'ı buldu bir hadis ile.

“وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

Bu ayeti davetçi Âsiye, Meryem, Mus'ab adayları olarak avucumuzun, tırnağımızın üstüne, içine, kenarına yazıyoruz. Parolamız bu bizim. “Ne anlatıyorsun saatlerce, boşuna bak seni dinlemiyorlar.” dediğinde ne demişti peygamberler?

“مَعذِرَةٌ إِلَى رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَنْقُورُونَ”

Eski peygamberler, eski ümmetler “مَعذِرَةٌ إِلَى رَبِّكُمْ” “Bizim özrümüz hazır olsun. Biz demiştik Ya Rabb'i diyelim.”

Bu Ümmet'in peygamberine ise ne diyor Allah?

“وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

Bu Ümmet, toprağı bereketli bir ümmettir. Aylarca yağmur yağmasa bile yıllarca kurak kalsa bile bu kalp senin hasret ile akittiğın iki damla gözyaşın bu toprağı yeşertir. Yemyeşil seccadeye döner bu toprak merak etme.

“وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

Birinci hayat ölçümüz, davetçi sloganımız bu bizim. Dinlemiyorlar;

“فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

anlamıyorlar;

“فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

hep karşı çıkıyorlar;

“فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ”

Bu, Muhammed'in Ümmeti'dir. Sarhoşu bile dirilebilir bir gün. Bu, Muhammed'in Ümmeti'dir. Rahmetenlilâleminin eteklerindedir. Bu Ümmet'in hangisinden hayır çıkacağı bilinmez;

“وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَى تَنْفَعُ الْمُؤْمِنِينَ” Bu birinci ayetimiz.

İkinci ayet grubumuz, hayat sloganımız, Âsiyelik ölçülerimiz Kur'an'dan alıyoruz. Üç Kur'an ayeti grubunu alacağız, dedik. Hicr Suresi'nin 94 ile 99. ayetlerini Âsiyelik kanunlarından biri olarak alıyoruz. Mus'ablık kanunlarından bu:

Burada da yine Allah ilk davetçi kulu olan, Allah'a çağırın ilk imam, önder ve rehber olan Peygamber sallallahu aleyhi ve selleme hitap ediyor. “Tabi ki benim peygamberimdir.” diyen “O

Kur'an da benim Kur'an'ımdır." diyen herkese de söylemiş oluyor. "Nasıl çalışacağız, nasıl başaracağız" sorusunun cevabını veriyor. Ne buyuruyor Allah? Hicr Suresi'nin 94. ayetinden surenin sonuna kadar.

“فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ”

“فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ”

“Sana emredilen şeye yoğrul sen, yoğunlaş sen, sana emredilen şeye”

“وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ”

“müşriklere takılma, bırak müşrikleri”

“إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ”

“Senin davan ile alay edenleri biz hallederiz.”

“الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْمَلُونَ”

“O Allah'tan başka ilah edinenler bilecekler, sen merak etme.” “وَلَقَدْ نَعْلَمُ” “Biz anlıyoruz görüyoruz ki,”

“أَتَاكَ يَضِيقُ صَدْرَكَ بِمَا يَقُولُونَ”

“Ey peygamber. O propagandaların senin kalbini daralttığını, bunalttığını görüyoruz biz.” “فَسَيَحِبَّحْمَدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ”

“Sen, Rabb'ini tesbih et. Karışma o işlere. Secde et Rabb'ine, secde edenlerden ol.”

“وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ”

“Sen, ölünceye kadar kulluğunu devam ettir.”

“وَاعْبُدْ رَبَّكَ” “Rabbinin ibadetini devam ettir.”

“حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ” “Sana ölüm gelinceye kadar.”

Hicr Suresi'nin 94 ve 99. ayetleri ne anlattı? Bir defa parmağının ucu ile tutma, dudaklardan iki üç kelime konuşma, “فَاصْدَعْ” “başın çatlasın” demek. “Başını çatlatacak kadar gayret et” demek. “فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ” “Sana emredileni çatlarcasına yap, yoğunlaş, işin gücün bu olsun.” bir. Müşriklere takma kafayı, onlar var olacaklar. Onlara bakma sen. Biz onlara yeteriz. Allah'ın düşmanları varsa Allah da var. O düşmanları ile hesaplaşır. Senin vazifen, Allah'a çağırmak. Sen çağırmana bak. Ortadaki yanlışlar, ortadaki düşmanlıklar Allah'ın göreceği bir hesap. Sen bunaldın, ailen, yakınların, dostların herkes sana karşı çıktılar.

“وَلَقَدْ نَعَلْمُ أَنْكَ يَضِيْقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ”

“Görüyoruz biz, Allah görüyor. Sen gencecik yaşında, yirmi yaşında kendini Allah’a adadın, senden üç kat fazla bu dünyada boşu boşuna yaşamış güya hacı, güya şöyle özellikleri olan birisi üstelik seninle alay ediyor. Seni bunaltmaya çalışıyor. “Geleceğin ile oynama kızım. O işler hoca işleri sen nereden bulaştın o işlere?” diyor. “وَلَقَدْ نَعَلْمُ” Biz görüyoruz, biliyoruz. Merak etme sen.

Onlar seni bunalttıka, Allah senin makamını artırıyor olduktan sonra, sen bırak takılma onlara.

“وَأَعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ”

Emeklilik yok, ölmek var. Emekli oluncaya kadar devam edersen, memursun sen demektir. Memur maaş alır, ücret alır, hastane masrafı ödemez. Ama meleklerin anladığı dil değildir memurluk dili. Melekler Mus’ab tanır, Âsiye tanır, Meryem tanır. Memurluktan anlamaz melekler. Hayat bilir ve

“فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ”

Davetçi, Âsiye, Meryem, Mus’ab, Nesibe, Aişe, Fatıma ibadeti ihmal etme. İnsanları yola getireceğim diye namazını ihmal etmeysin.

“فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُن مِّنَ السَّاجِدِينَ”; “وَأَعْبُدْ رَبَّكَ”

Sakin secdeyi unutma. Yani namazı ihmal etme. Toplantı yapıyorsun, ders yapıyorsun, konferans veriyorsun, yazı yazacaksın, bilgi yetiştireceksin; senin namazın suyun, havan durumunda. Havasız susuz kalırsan, insanlara ne faydan olur?

Hangi mantık ile çalışacağız sorusunun cevabı Teğabun Suresi’nin 16. ayeti. Bu on altıncı ayetinde Allah Teâlâ hem Âsiyelere hem bütün mü’minlere cennete girmek isteyen ve Allah’ın razı olacağı bir hayat yaşamak isteyen herkese hitap ediyor.

“Çarşıda hatta evde sözüm dinlenmiyor

“فَأَصْدَعُ بِمَا تُؤْمَرُ”

yaptım ben. Başım çatlıyor, uyuyamıyorum; ama dinlemiyorlar.

“حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ”

Emeklilik nedir bilmiyorum. Değnekle bile yürüyemeyecek kadar aciz kaldım, yine kapı kapı dolaşıyorum Allah’a davet ediyorum. Ama dinlemiyorlar. Sözüm tesir etmiyor. Teğabun on altıncı ayeti üçüncü sloganımız olarak kaydediyoruz.

“فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ”

“Gücünüz yettiği kadar siz Allah’a kulluk edin.” Sen beceremediğini hesaplama, tembellik edip etmediğine bak. Tembellik etmiyor isen, üzerine düşeni yapıyor isen, senden iyisi yok. Sen üzerine düşen kadar yapıyor musun? Bu uğurda uykundan, zevklerinden, menfaatlerinden, keyfinden vazgeçebiliyor musun? Evet, sonuçlar senin vazifen değil, Allah’ın işi o.

“فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ”

“Gücünüz yettiği kadar.” Ayakta kılamayana namaz kılma mı diyor Allah? Ya da “Ya ayakta kılarırsın ya da namazını kabul etmem “ mi diyor. “Otur “ diyor. “Oturamıyorum” diyene, “yat” diyor “yatarak kıl “ diyor. “Ama namaz kıl” diyor. Davet de böyle.

“فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ”

“Gücünüz yettiği kadar.” Dinlenip dinlenmedi, sonuç alındı alınmadı; senin işin değil o. O, Allah’ın işi.

Âsiyelik kurallarını konuştuk. Bu Ümmet’in her kızı, her oğlu Âsiye adayıdır. Hepimiz, günümüzün Mus’ab’ı olup, Yesribleri Medineleştirebiliriz. Kalpler Allah’ın elinde olduktan sonra hiç zor değil,. Allah diriltmek istedikten sonra, ölü bile kalkar mezarından. Taş bile yeşerir. Su bile yol olur, sen Musa olacaksan eğer. Ve bunun örnekleri üzerinde, Âsiyeleşmiş kadınlar üzerinde konuşmaya inşallah devam edeceğiz.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn Vel’hamdülillahi Rabbi’l âlemin.